

XLVIII. LETNIK

1928

XI. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

V I P A V A

ALOJZ GRADNIK

Iz kršnih jam privre in teče tiha
med dračjem jelš in hrastja in robide,
preplavlja njive, plot in vrtne zide
in v žarkem solncu julija usiha.

Zrcalijo se v nji kmetiške hiše,
gradovi grofov, mlini, trtni koli,
in v pluge vpreženi furlanski voli,
če kraška burja preko nje ne piše.

Molčeča, motna, mirno, tiho teče
in sestri Soči pri Sovodnju reče:
«O čista, jasna ti, še mene sčisti!»

In se objame z njo in prst in listi
zgubé v vrtincih se in s stoki Soče
po Furlaniji tudi ona joče.

E P I T A F

† Mileni Žerjavovi.

Luč si bila — tiha, bela sveča,
ki gori, gori in ni ji mar,
če jo vso razjeda lastni žar,
da le drugim ta njen dar je sreča.

Luč si bila, ki še druge vžiga.
Če te ugasil je težki križ,
v tisočerem ognju zdaj goriš,
ki nas kvišku, k Tebi, k zvezdam dviga.